

13.–22. 5. 2016
xx. divadelní
flora theatre
festival olomouc

festivalový zpravodaj

Ženy na javisku často akoby museli fungovať v symbolickej rovine ako „feminínne“ typy. Alebo naopak ako ženy s maskulínnymi črtami. Aspoň v súčasnom tanci sa s tým veľmi často stretávam.

Katarzyna Kania po predstavení Emergency Plan

POSLECHEM OUŠKA LEDOVÉ JEHLY PRUDKÉ OCHLAZENÍ VZTAHŮ NEOHŘEJEŠ

Na průkopnických strohého divadla je něco přitažlivého. Nepotřebují vrhnout na scénu ohromnou stafáž a na forbinu předsunout místní vyhořelou subretu, která znučeně a s vidinou malého důchodu odříkává monolog stejně jako před padesáti lety. Naopak se ani netváří, že když na jeviště položí např. libovolné rádio a basy od Coca-Coly, je to progresivní umění. Zaumně se nestylizují do extravagantních monster. Vůči okolí se vymezují především vlastní prací. Nepotřebují k tomu nic jiného. Nakonec nemusí být takové divadlo ledové, jak se na první pohled zdá. Klidně napálíte facku horkou dlaní ze zcela chladných pohytek. Živí liskají živé (hlavně za živa) kvůli mrtvým. A tak dále.

Celé to znamená jediné! Do Olomouce dorazila delegace profilové sekce Regie: Dušan D. Pařízek, Wien, stejně jako tým Divadla Na zábradlí. Po norskovisegráské intenzivní taneční akvizici nastupuje inkvizice. Ale nebojte se, hoří pouze studeným ohněm. Nepálí, nezahřeje, ale nutí k zamyšlení.

Dušan David Pařízek, jehož vídeňskému profilu je věnována velká část programu, při diskuzi ve festivalovém šapitó v květnu léta páně 2012 (je to dávno, ale ne natolik, aby se na to zapomnělo) prohlásil, že je pro něj Divadelní Flora nejpříjemnější festival v Čechách. Těší se on, těšíme se my, těší se všichni.

Martin Macháček

ROZHOVOR: SPOLU

2

ROZHOVOR: KANIA & WIAK & STANEK

3

VISEGRAD DANCE PLATFORM?

4

REPORT:
WORKSHOP S J. F. FAHLSTRØMEM

5

pořadatel partner

za podpory

hlavní mediální partner

PO 16. 5.

17:30 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková
a kol.

HAMLETI

Divadlo Na zábradlí Praha

Původní inscenace na téma hereckého života, hraní, předstírání a markýrování. Je herectví opravdu vysněným povoláním? Má režisér vždycky pravdu? Co všechno se na jevišti nesmí? Proč děti a zvířata nemají hrát divadlo? Táže se a odpovídá režisér Jan Mikulášek.

20:00 Moravské divadlo
Wolfram Lotz

SMĚŠNÁ TEMNOTA

Burgtheater Vídeň

Kongeniální adaptace současného textu mladého německého dramatika – inspirovaného Conradovou novelou Srdce temnoty a Coppolovým filmem Apocalypse Now – oceněná jako německojazyčná Inscenace roku 2015! Režie: Dušan D. Pařízek
představení bude uváděno s českými titulky

22:30 Konvikt / šapitó / koncert
ba:zel

23:30 Konvikt / šapitó
DJ Sestra

2014

2015

2016

Spolu Olomouc:

„DIVÁKŮM MŮŽEME UKÁZAT, CO V NÁS JE“

Po odpoledním představení Vesmírné záhady souboru Spolu Olomouc jsme v šapitó zpovídali režiséra představení Michala Holínku. Nakonec se k nám ještě před otevřeným improvizacním workshopem přidal i jeden z herců David Tököly. Zajímali jsme se především o způsob fungování skupiny a roli, kterou divadlo v životech zúčastněných hraje.

Na Divadelní Floře vystupujete pravidelně. Připravujete se na ni nějak speciálně?

Michal Holínka: Záleží, jestli před začátkem Flory máme ještě nějaké jiné akce. Snažíme se vždycky urgovat termín, abychom všechno zvládali právě do začátku festivalu. Nijak speciálně se ale nepřipravujeme.

Jak vypadá vaše fungování ve skupině Spolu? Jak často se scházíte, jak tato setkání vypadají?

MH: Scházíme se každý týden v pondělí na dvě hodiny. Ale pokud nás čeká nějaké velké vystoupení, máme třeba ještě dva čtvrtky navíc. Buď se sejdeme jenom my asistenti a vyrábíme rekvizity, nebo i s herci zkoušíme scény, které je ještě potřeba docvičit. Role vychází z našich klientů, sami si je vybírají, a já jako režisér s tím potom pracuji, vytvářím děj.

Vesmírná záhada je autorské představení. Jak vznikala?

MH: Pracovali jsme na ní asi tři měsíce s tím, že jsme začínali od rolí. Vycházeli jsme z klientů, z toho, co si oni sami chtějí zahrát. Pro nás byl pak velký úkol dát to nějak dohromady, aby z toho vyplynul nějaký děj, aby se vyrýsovala křivka, dynamika. Pro mě je otázka do budoucna, jak začít pracovat ještě trochu jinak. Chtěl bych se na začátku víc zaměřit na téma a až potom dodělovat konkrétní role. Vnímám to jako ponaučení pro příště.

Kde se s vaší prací mohou diváci setkat i mimo Divadelní Floru?

MH: Každoročně jezdíme na festival Vele Jedle do Prahy, kam se sjíždějí soubory z celé ČR. Měli jsme tam vystoupení při příležitosti našeho dvacetiletého výročí pod organizací SPOLU, v rámci které fungujeme. Vystupovali jsme tam na plese.

Co pro vaše klienty znamená možnost dělat divadlo?

MH: To je hodně subjektivní. Já si myslím, že jim divadlo přináší radost do života, možnost prezentovat se, vystoupit před diváky, zahrát si a udělat si ten život nějakým způsobem veselejší.

David Tököly: Se mnou Míša dělal dramaterapii a já jsem rád, že teď můžeme veřejně ukázat, co v nás je. Jací jsme, co umíme, co dokážeme. Každý z nás má něco vlastního. Když se pak ten problém formou dramaterapie řeší, člověku to hodně pomůže i v životě.

Za rozhovor děkuje Barbora Chovancová

SPOLU OLOMOUC

je státní nezisková organizace fungující od roku 1995. Zaměřuje se na podporu zdravotně, především mentálně, postižených Olomoučanů. Pořádá pravidelné skupinové programy a divadelní aktivity s cílem rozvíjet fantazii a tvořivost. Na Divadelní Floře vystupují pravidelně od roku 2008. Jejich současný projekt Vesmírná záhada vznikl skupinovými improvizacemi herců na základě předem určených rolí.

Na predstavenie *Emergency Plan* som sa úprimne tešila. Choreografia mala podľa oficiálnych materiálov riešiť tému ženstva z perspektívy mužského režiséra, a tak som s nadšením očakávala poriadny „clash of gender“. Kto však čakal komplexnú sondu do rodovej problematiky, bol po predstavení pravdepodobne mierne rozčarovaný. Rozhovor s režisérom Piotrom Stanekom a tanečnicami Katarzynou Kania a Dominikou Wiak však môže mnohé osvetliť... Reč bude o esencionalizme, o postavení žien v tanečnej brandži, ale aj o oživej „sušarke“.

Téma ženstva je v aktuálnej verejnej debате veľmi sexy. Aká bola vaša motivácia sa ňou zaoberať v choreografii *Emergency Plan*?

Dominika: Keď sme začínali pracovať na choreografii *Emergency Plan*, neprišli sme do štúdia rovno s touto témou. Skôr to vyšlo neskôr počas skúšok z energie medzi nami dvoma.

Akú perspektívu nakoniec prinášate?

Katarzyna: Myslím, že k téme ženstva možno pristupovať rôzne. Môže to byť niečo veľmi „intelektuálne“, ako je perspektíva gender, resp. rodového diskurzu. Ale môže to byť záležitosť energií, biológie, niečoho, čo nemožno postihnúť slovami. My sme sa s našou choreografiou pokúsili prikloniť skôr k tomu druhému pohľadu a gender neriešiť. Ako sme sa v priebehu skúšok s témou zaoberali, nakoniec sme prirodzene pri ňom predsa len skončili. Našťastie sme mali pri sebe nášho choreografa a režiséra Piotra, ktorý k téme pristúpil s jedinečnými postrehmi. Pri skúšaní sa nás napríklad pýtal, prečo ženy na javisku nemôžu byť v pohode. Muži sú na scéne uvoľnení a nemusia podliehať žiadnym stereotypom, ktoré by sa spájali s ich rodom. Keď ale vystupujú ženy, často akoby museli na javisku fungovať v symbolickej rovine ako „feminínne“ typy. Alebo naopak ako ženy s maskulínnymi črtami. V tanci sa s tým v súčasnosti veľmi často stretávam. V choreografii sme sa preto pokúsili načrtnúť aj tento aspekt.

Ak tomu rozumiem správne, vychádzate na jednu stranu z predstavy, že existuje nejaká existenciálna, biologicky daná „ženskosť“, a na druhú stranu v inscenácii riešite stereotypné obrazy žien v súčasnom tanci... Aké obrazy „ženskosti“ v *Emergency Plan* ponúkate?

Katarzyna: Naším cieľom nebolo jasne si určiť istú rolu ani na javisku urobiť jasný statement o tom, ako by ženstvo malo vyzeráť. Skôr sme si vytvorili určité situácie a pokúsili sa v nich pohybovať také, aké sme.

Statementy na javisku nepatria?

Katarzyna: Ak mám hovoriť za seba, irituje ma predstava ženy na javisku, ktorá robí statement o býť ženou na javisku. Našou snahou síce nebolo urobiť presný opak, no napriek tomu bolo pre mňa veľmi dôležité našim stvárnením nič nedeklarovať. Že nebudem tzv. silnou ženou, ktorá nebude ženská. Alebo že nebudem tuč-

nou ženou, ktorá bude ženskou, pretože môže. Toto nemám rada.

Dominika: Presne tak. Každá žena je jedinečná a jej obraz môže byť výsledkom špecifickej situácie, v ktorej sa nachádza.

Katarzyna: Stereotyp a posudzovanie na prvý pohľad je potom veľmi zväzujúce. Viete, v tanečnom svete sa to deje veľmi často. Prídete na konkurz a od začiatku ste zaradený do „typových“ škatuliek. Ak si dievča, hneď ňa vnímajú ako určitú rolu a už z ňou ostane.

Dominika: Naozaj nie je bežné, že by na konkurze niekoho zaujímalo, kto naozaj ste, alebo sa to pokúsil preskúmať.

Katarzyna: Presne o toto sa potom pokúšal Piotr.

Piotr, aké bolo pre teba ako muža spracovávať tému ženskosti?

Piotr: To, čo ste videli v predstavení, je to, čo si predstavujem pod pojmom ženskosti. S trochou humoru a s trochu odstupom medzi tanečnicami. Každopádne som sa snažil k téme pristúpiť s ľahkosťou.

Náš kameraman Andy ocenil hlavne hru na sušiak na prádlo. Ako vznikol tento gag?

Piotr: Dievčatám som povedal, aby na skúšku priniesli niečo, čo by sa podľa nich dalo použiť do inscenácie. Tak prišiel nápad so sušiakom na bielizeň. Použiť ho ako hudobný nástroj bol spočiatku len vtip. Nakoniec sme to videli nasvietené a povedali si: to je dobré, to berieme!

Ako režisér na javisku všeobecne využívaš množstvo objektov. Máš na to nejaký dôvod?

Piotr: Rád pracujem s objektami, hlavne ak sú v pohybe. Zaujíma ma otázka, ako integrovať pohyb objektov s pohybom ľudského tela, a obraz, ktorý z toho vznikne. A otázka, ako objektom vdýchnuť život. Ako napríklad tej našej „sušarke“.

Za rozhovor ďakuje Dominika Široká

JAKÉ JE PODLE VÁS POSTAVENÍ ŽENY V DNEŠNÍ SPOLEČNOSTI?

Postavení ve společnosti není o pohlaví, ale o tom, kdo má koule!

BARBORA, 21 let, režisérka

Nejspíš rovnocenné s postavením muže. Ne v každém případě, ale zdravý feminismus se rozšiřuje do různých oblastí. A to je dobře.

ROBERT, 23 let, student

Není to úplně tak, jak by to být mělo. Pořád jsou tu stereotypy a žena je často považována za méněcennou. Stále je to možné vidět například na poměrech výše platů.

KLÁRA, 24 let, studentka

Já myslím, že postavení ženy ve společnosti je fantastické. Nikdy nebylo lepší. Respektive, pánové v kravátách se tváří, že ovládají všechno, co se dá, ale stačí jediná zmínka o velikosti jejich přirození a složí se i se svým samozvaným majestátem k vašim nohám. Po tomhle výsměchu by vás ve středověku upálili. Dneska to dám na blog a za každý lajk dostanu dvacku. Pro mě ideální.

MIRIAM, 20 let, pražská děvka

Žena je přece rovna muži. Dnešní společnost už je natolik vyspělá, aby nedělala rozdíly mezi pohlavími. Naopak dává prostor jedinci, který může dokázat, na co všechno má, bez ohledu na to, jestli je mužem či ženou. Bohužel se ale i dnes setkáváme nejen s rasovou, ale i s pohlavní diskriminací. A tak se stává, že mladé ženy se nemusejí dostávat na náročné pracovní pozice, třeba jenom z důvodu plánování rodiny.

TOMÁŠ, 28 let, manažer

EMERGENCY PLAN

je dílem mladého polského tria pod choreografickým a režijním vedením Piotra Staneka. Spolu s tanečnicami Dominikou Wiak a Katarzynou Kania působí v Krakově v různých projektech současného tanca.

PO KONFERENCI VISEGRAD DANCE PLATFORM?

V průběhu uplynulých téměř dvou dní jsme pocítili, jak důležité je začít diskuzi mezi jednotlivými zeměmi Visegrádu, jako i za jeho hranicí. Potom, co jsem měla možnost vést jeden z diskusních stolů, jsem si uvědomila, jak se lidi otevřeli vzájemné komunikaci. To taky znamená, že věnujeme pozornost sobě navzájem. Ještě pořád potřebujeme zjistit a definovat si, kdo jsem a kdo jsme společně. Tohle přineslo množství otázek, které jsou ale nejdůležitějším prostředkem pro hledání odpovědí. Můžeme říct, že tato konference začala konverzaci, a pevně věřím, že budeme mít vůli, sílu a čas na to, abychom pokračovali i po jejím konci.

Myslím taky, že je velmi dobře, že se v Olomouci sešla skupina lidí, kteří si mají co říct. Ano, objevili se tady taky různé názorové vlny a lidé zde mají různé potřeby. Zároveň vidím, jak je množství hostů, kteří zůstali na konferenci až do konce, zaměstnáno snahou hledat cesty vzájemné spolupráce. A nejenom jako prostředek, jak získat finanční podporu pro jakýkoliv nápad, ale jako snahu skutečně porozumět tomu, kdo jsme a co děláme. Naše země spoluvytváří obraz východní Evropy, společně sdílíme socialistickou minulost a pořád jenom rosteme, učíme se samostatnosti, ale i vzájemné spolupráci. Doufám, bez přílišného nacionalismu.

Někteří účastníci se dožadovali konkrétních odpovědí na otázku, jaká má být visegrádská spolupráce po skončení konference. Mít již otázky je ale taky jistou odpovědí. Je to první krok k pochopení toho, čím jsme, kde žijeme a jak bychom chtěli spolupracovat. Na podzim organizuji v Budapešti jubilejní ročník L1danceFestu, v rámci kterého proběhne taky sympóziu. Navrhoji, že bychom tam mohli pokračovat v uvažování o visegrádské spolupráci, už s určitým časovým odstupem. Pevně věřím tomu, že nám to do té doby může pomoci najít odpovědi. Držím nám palce.

Marta Ladjanski

Měl bych dva postřehy. Za prvé si myslím, že jakákoliv otázka spolupráce nebo vytváření sítí by měla být promyšlená a konzultovaná přímo s umělci. Často se stává, že síťování je věc hlavně programérů, managerů a promotérů, lidí s větší symbolickou i praktickou mocí než tvůrci, kteří ale na druhou stranu nemají schopnost potřeby umělců pojmenovat.

Umělci by proto měli být do těchto organizací mnohem více integrováni. Možná na to momentálně nemají dost času nebo je to nezajímá. Je to logické, protože ty věci vytváří. Myslím však, že by jejich větší iniciativa mohla pomoci zlepšit materiální podmínky pro uměleckou práci.

Za druhé je důležité uvažovat mimo rámce konkrétního systému (např. probírané finanční podpory). Je to těžké, no může se pak stát, že budeme technokraticky řešit nefungování nějakého systému se snahou zlepšit něco pro sebe, ale unikne nám to, co je mimo systém. Teď mluvím o umělcích ze třetího světa, ze zemí mimo Evropskou unii, kteří nemají tak dobré pracovní podmínky jako my. Je v tom jisté riziko. My sice budeme zvyšovat kvalitu a dávat ještě víc lidem, kteří již mají hodně, místo toho, abychom do kultury zahrnovali ty lidi, kteří k ní z různých důvodů nemají přístup: protože je u nich represivní režim, protože nedostanou víza, protože je u nich doma válka.

A přeče ještě za třetí: „No Borders, No Nations!“

Martin Bernátek

DRAG QUEEN A ŠIPKY DO POMYSLNÉ VODY

Workshop s další ze severských hvězd se konal v odpoledních hodinách v prostoru Freskového sálu na Wurmově ulici, kde sídlí Divadlo na cucky. Sešli jsme se opět v ženském seskupení ze strany zájemců, ovšem lektorem byl tanečník norské skupiny Kompani Haugesund. I přes naši křehkou převahu jsme dostaly řádně do těla.

Jako předešlý trénink i tento začínal protažením. Procházeli jsme prostor sálu se zapojením své výšky i hloubky. Doslova jsme se váleli po zemi ve všech možných úrovních, abychom procítili provázanost se zemí. Objevovali jsme sami sebe skrz pohyb a hledali nové možnosti vyjádření.

Dále jsme nacvičovali první kroky inscenace MONO. Konkrétně právě Jonovy kroky, protože pohyby ostatních tanečníků nezná kvůli over-overalu, který během tance znesnadňuje viditelnost. Zde jsem si mohla sáhnout na své fyzické dno. Na vysvětlenou, po sobotních tanečcích má kolena vypadají jako obitá jablka a mé ranní vstávání působilo jako po divokém večírku. Nacvičovali jsme pády, zběsilý běh, skákali šipku do pomyslné vody, kterou byl baletizol, a dělali spousty dalších kroků zdánlivě mezi sebou logicky nesouvisejících, avšak konkrétně pojmenovaných (bird, drag queen, tree, winner apod.). I přes náročnost a výrazy typu „tohle mám vážně dělat?!“ jsme se ale nasmáli a panovala odlehčená atmosféra.

Odcházela jsem fyzicky zničená, ale s dobrým rozpoložením uvnitř. Naštěstí další taneční sebedestrukce na mě čeká až příští sobotu. Uff...

Tereza Tylová

BLACKFACE

(...) Když si běloch natře obličej a tělo načerno, aby „zahrál“ černocho, je to za oceánem v mnoha kontextech bráno jako xenofobní nebo minimálně ignorantské. Tradice blackface sahá hluboko do americké historie a úzce souvisí s otroctvím a dlouholetou nesvobodou Afroameričanů. Okolo roku 1830 byly mainstreamovou zábavou večery, které napodobovaly hudbu a tanec pracujících na jižanských plantážích. Veselí „otroci“ si od draní bavlny jako by odskočili na pódium zazpívat chytlivé rytmické melodie nebo předvádět scénky postavené na údajné černošské pověrčivosti nebo lenosti. Večery se jmenovaly „minstrel shows“ a Afroameričané v nich paradoxně nehráli sami Afroameričané, protože ti na veřejných místech až do minulého století vystupovat nesměli.

Za tyto živé karikatury se převlékali bílí kočovní umělci, kteří se natřeli černou barvou, parodicky si zvýraznili rty a nasazovali paruky. Později se „minstrel shows“ staly velmi populárními i v televizi. Černošské komunitě logicky vadí bělošská interpretace její identity, postavená na podřízeném vztahu. Mnozí bílí Američané před vynálezem televize často ani žádného člověka tmavé pleti neviděli a znali je jen podle vyobrazení v „minstrel shows“ nebo z obrázkových karikatur, kde se pořád opakovalo pár postav dokola. Tyto stereotypy upevňovaly představu, že Afroameričanům otroctví prospívá, že by se o sebe stejně neuměli postarat, protože jsou nevzdělatelná směšná zvířátka, a tak se za trest můžou i lynčovat a věšet na stromy. Pohlednice s fotkami černochoů oběšených na topolech, jak zpívá Billie Holiday ve Strange Fruit, se ostatně na začátku 20. století v amerických městech prodávaly jako suvenýry. „Minstrel shows“ se v populární kultuře držely v oblibě až do příchodu afroamerického hnutí za občanská práva, na které při svých vystoupeních nyní odkazuje zpěvačka Beyoncé.

Hanka Biriczová, *Prolomit vlny*:

*Do cizí kůže se musíme vcítit, ne si svoji barvit načerno,
Radio Wave, 6. dubna 2016*

SNAPCHAT: Olomouc You Are Crazy

OBDIVUJU

v jak krátkém časovém horizontu se podařilo týmu soustředěnému okolo ředitele Petra Štědrone pozvednout tvorbu Divadla Na zábradlí. Navzdory zcela odlišné inscenační poetice mám pocit, že Zábradlí má k Pražskému komornímu divadlu velmi blízko v jednom, pro mne zásadním, momentu. Režisér Jan Mikulášek s dramaturgyní Dorou Viceníkovou, podobně jako Pařízek s Jařabem, budují svůj ansámbl na souhře výrazných hereckých osobností. Nedoplňují soubor a la „potřebujeme teď mladou, hezkou holku, dva středňáky, jednu zkušenou herečku, co může hrát maminky“, ale chtějí mít kolem sebe soustředěny inteligentní herce, s nimiž je poji porozumění a podobný náhled na to, jaké divadlo chtějí společně dělat a co skrze ně hodlají vyjádřit. Mají tendenci budovat originální repertoár plný autorských titulů adaptujících téma, nikoli daný, mnohdy stokrát interpretovaný text. Daří se jim vytvořit značku, takže se pak divák nerozhoduje, zda „půjde na Shakespeara nebo na současného dramatika“, poněvadž je mu sympatický celkový způsob práce, herecký projev, inscenační styl, svébytná estetika a z toho pramenící čitelný názor na divadlo i na svět. Publikum pak jednoduše „chodí na Zábradlí“, často bez ohledu na konkrétní představení, poněvadž je zajímavá, co a jak se tam takřikajíc reflektuje. Touhle cestou se pochopitelně ubírá víc zajímavých českých divadel, ovšem na Zábradlí ji prošlápli rychle a sympaticky nekompromisně. Taky se mi líbí, že stopáž většiny inscenací je plus mínus, stejně jako u bývalé Komedie, devadesát minut, což možná souvisí s tím, že jak Štědroň, tak Pařízek mají velmi rádi fotbal.

Honzu Mikuláška s Dušanem Pařízkiem spojuje schopnost exponovat i existenciální momenty s nadhledem a velkou mírou sebeironie, oba dva mají vytříbené výtvarné citění. Oba pak často vtípně parodují různá inscenační klišé. Myslím, že Pařízkovi se tohle dokonale povedlo ve Spílání publiku – inscenaci, kterou mám od něj nejraději. Stačilo, aby dal Gábině Míčové na hlavu tu příšernou paruku a Martinu Pechlátovi pásku přes oko a... trefně vystihnul to, oč Handkemu v jeho účtování s divadlem šlo.

Petr Nerušil

#XXDF

facebook.com/divadelniflora

twitter.com/divadelniflora

instagram.com/divadelniflora

ÚT 17. 5.

17:00 S-klub

Jan Mikulášek – Dora Viceníková a kol.

HAMLETI

Divadlo Na zábradlí Praha

19:30 Moravské divadlo

Peter Handke

SEBEOBVIŇOVÁNÍ

Volkstheater Vídeň

Exkluzivní hostování „tváře“ jubilejní Divadelní Flory, Herečky roku 2015 (prestižní anketa čtyř desítek kritiků časopisu Theater heute) Stefanie Reininger, v inscenaci experimentální „mluvené“ hry nestora rakouského dramatu. Režie: Dušan D. Pařízek *představení bude uváděno s českými titulky*

22:00 Konvikt / Divadlo K3

Katja Brunner

O MOC KRÁTKÝCH NOŽIČKÁCH

Volkstheater Vídeň

Minimalistické zpracování kontroverzní hry mladičké švýcarské autorky, ostře exponující incestní vztah a fyzické i psychické formy domácího násilí. Režie: Calle Fuhr *představení bude uváděno s českými titulky*

23:15 Konvikt / šapitó

DJ Slávek Majer

ARCHIV: Divadelní Flora se soustředí na lidský příběh

Nabídnout různé úhly pohledu na lidský příběh hodlají pořadatelé 4. ročníku festivalu Divadelní Flora 2000, který bude v pátek zahájen v Olomouci. Program akce, konané pod záštitou ministra kultury, čítá dvanáct divadelních a dvě filmová představení. Připraven je i koncert duchovní hudby v bazilice na Sv. Kopečku.

„Pokusili jsme se navázat na loňský ročník, který byl ve znamení romantismu. Ukázalo se totiž, že tematicky vymezený festival má své opodstatnění. Letošní téma Katarze lidského příběhu na konci tisíciletí se také váže ke změně tisíciletí a s ním spojeným bilancováním. Snažili jsme se zmapovat to dobré, co přinesla uplynulá tisíciletí v evropské kultuře,“ uvedla dramaturgyně festivalu Věra Mašková z Moravského divadla Olomouc (MDO). (...) Letos festival netradičně „přeroste zdi“ olomouckého divadla, protože některá z vystoupení se uskuteční na nádvoří Tereziánské zbrojnice a pod cirkusovým stanem v areálu Envelopy. „Proměna prostoru bude asi otázkou dalšího divadelního směřování a tak snaha umístit některé programy na jiná místa je součástí trendu, kterým se asi bude divadlo ubírat,“ poznamenala Mašková. Na jednotlivých scénách se představí například herci pražského studia Ypsilon, Teatro Tatro Nitra, Klicperova divadla Hradec Králové, „domácího“ MDO nebo italského souboru alea.

„Máme jedinou budovu, kde hrají čtyři naše soubory a proto je málo volných termínů pro hostování jiných souborů. Ale diváci chtějí vidět i divadla mimo olomoucká a díky festivalu se tato možnost nabízí,“ dodal ředitel MDO Václav Kožušník. Podotkl, že rozpočet festivalu činí 850 tisíc korun, přičemž ministerstvo kultury na něj poskytlo stotisícový grant. „Samozřejmě peníze jsou limitující. Ideální by byla částka asi o pět set tisíc vyšší,“ ukončil.

Jitka Motková, *Hanácký a středomoravský den, 2000, č. 98*

Vstupenky v ceně 50-400 Kč zakoupíte na pokladně Moravského divadla, tel. 585 500 500 nebo online. Nabízíme studentské slevy, část akcí je zdarma.

Doprodějí probíhá 30 min před začátkem jednotlivých produkcí v místech jejich konání. Rezervace propadá 15 min před začátkem představení.

Na webu www.divadelniflora.cz najdete veškeré info vč. obsahu tohoto zpravodaje.

šéfredaktor: Dominika Šířová

redakce: Martin Macháček, Barbora Chovancová, Tereza Tylová, Zdeněk Vévoda,

korektura: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

email redakce: press@divadlonacucky.cz,

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz